

Αμάρτησε;

Ήτανε μια δροσερή Απριλιάτικη αυγή: η αυγή της Λαμπρόης.

Ο ήλιος δεν είχε βγει ακόμα, και οι καμπάνες της Εκκλησίας του χωριού εσημαίναν καλώντας τους πιστούς στη λειτουργία. Και έμπαιναν απ' όλες τες πόρτες, οι άνθρωποι πολλοί τη φορά, καθαροί, χαρούμενοι, ντυμένοι με ρούχα καινούργια, και κατόπι ο ένας στον άλλο, με τάξη και ευλάβεια επροσκυνούσαν τες εικόνες και εσταμάταιναν απέκει στη μέση της εκκλησιάς και έπαιρναν θέση στα στασίδια. Και οι γυναίκες ερχόταν μπουλούκια, μπουλούκια με τες άσπρες μπόλιες τους στο κεφάλι, με χρυσάφια στα στήθια, σεμνές, ευλαβητικές, στολισμένες και έμεναν όλες μαζί ξεχωριστά στο βάθος της εκκλησιάς, που δεν είχε γυναιτίκι.

Όλοι επρόσμεναν τώρα ν' αρχίσει η ακολουθία.

Η θύρα του ιερού άνοιξε, ακούστηκε ένας μικρός σάλαγος ανθρώπων που κινιώνται, ο παπάς αποτέλιωσε τα μυστικά του, εθυμιάτισε, εκοντόβηξε, έμεινε μια στιγμή σιωπηλός κάνοντας και το σταυρό του αρχίνησε με ψιλή φωνή την ιεροπραξία. Όλα τα χέρια έκαμαν του σταυρού το σημάδι.

Ήταν γέροντας ο χρυσοφορεμένος λειτουργός μικρός, με μεγάλα λευκά γένια, με μακρυνά μαλλιά ασημένια και κείνα, λιγνός με ζάρες στο γερασμένο μέτωπό του, με γαλανά μάτια που τα γέρα και οι νηστείες τάχαν ξεθωριάσει. Όλο το χωρίο τον σεβόταν.

Με την ψιλή του φωνή, που ολοένα εγενότουν σταθερότερη, ο γέροντας εδιάβαζε ψαλτά τες ευκές του, που τες ήξερε όλες απ' όξω, και η ακολουθία επροχωρούσε καθώς πάντα, επίσημη, κατανυχτική, μεγαλόπρεπη, και ο κόσμος, που κρατούσε αναμμένες λαμπάδες στα σταυρωμένα χέρια, αφοκραζόταν με πίστη και από καρδιάς εδεότουν

, σα ναδινε μαγαλείτερη αξία στην προσευκή και η μεγάλη γιορτή εκείνης της ημέρας.

Μα ο παπάς ήταν ανήσυχος.

Την πρώτη φορά που επρόβαλε στη θύρα για να βλοήσει το σβυσμένο του βλέμμα αναζήτησε κάποιον μέσα στο κόσμο, και με χτυποκάρδι ξεταστικά εκοίταξε ένα γέροντα που εστεκότουν στην πρώτη γραμμή, και που εφαινότουν συγχυσμένος και εκείνος, γιατί δεν έμνεσκε όπως ο άλλος κόσμος ακίνητος και δεν επροσευκόταν με ευλάβεια. Και είπεν ο παπάς με το νου του: «Εδώ θανε και εκείνη». Μα το βλέμμα του δεν έλαβε καιρό να την εύρει ανάμεσα στες γυναίκες.

Και εγιόμαζαν τώρα την εκκλησία οι ύμνοι που τους έψαλλαν καλόφωνοι ψάλτες, και η ευωδία του λιβανιού, και στην τρεμάμενη δέηση του ιερέα αποκρινότουν σα μ' ένα στόμα η βοή του λαού, που με πίστη θερμή, και ήθελε ν' ανεβάσει τη δέηση του ως του Θεού το θρόνο, ποθώντας να υποτάξει τα στοιχεία, και να λιγώσει τη θέληση της παντοδυναμίας.

Ο παπάς εδιάβαζε πάντα πότε με χαμηλή φωνή ψιθυριστά, πότε μεγαλόφωνα και ψάλλοντας, μα από στιγμή σε στιγμή η στενοχώρια του άξαινε και μηχανικά μόνο εδιάβαζε τα άγια τα ρήματα της θυσίας, αλλά εδεότουν η καρδιά του στον ουράνιον πατέρα, άλλες έγνοιες του ανησυχούσαν το νου. Του ήταν μελλάμενο να αμαρτήσει; Εκεί ήταν και εκείνη. Την είχε ξαγναντήσει, όταν εθυμιάτισε το πλήθος σαν κρυμένη ανάμεσα στες γυναίκες. Η ταραχή της ο φόβος της, η συγκίνησή της, ήταν ζωγραφισμένη απάνου στο όμορφο το πρόσωπο της νέας. Ω η δύστηχη, ούτε αυτή δεν έφταιγε. Τόχε απαιτήσει ο πατέρας της, ο γέροντας που εστεκόταν ορθός στην πρώτη γραμμή και που δεν επροσευχότουν. Πως είχε κλάψει προχτές στην ξεμολόγησή της, όταν συντριμμένη καρδιά του'χε μαρτυρήσει την

άτυχη και απελπισμένη αγάπη της , το μεγάλο της το φταίσιμα , μ' έναν άντρα παντρεμένον. Εκείνη ποτέ δεν θα τολμούσε να ζητήσει τα θεία δώρα , μα ο πατέρας της την υποχρέωσε , ο πατέρας της ήθελε βεβαίωση , ήθελε ή να ναι περήφανος για τη θυγατέρα του ή να ξεπλείνει την ντροπή του στο αίμα! Τι θα'κανε η δύστυχη? Και πόσο είχε συγχυστεί ο παπάς ακούοντάς την , γιατί τον είχε αφήσει ο θεός να ζήσει και στα ύστερά του χρόνια τον έριχνε σε τέτοια στεναχώρια? Γιατί δεν εσπλαχνιζόταν τον κόσμο του , παρά τον άφινε να αμαρταίνει και δεν εδέσμευσε ολότελα τη δύναμη του πειρασμού?

Και η λειτουργία επροχωρούσε : με το βασιλέα του κόσμου στα χέρια ανάμεσα σε δύο λαμπάδες , εβγήκε στο πρεσβυτέριο και εστάθηκε μπρος στο πλήθος. Άκρα σιωπή εβασίλευε. Ψιλόφωνα εδεήθηκε για τον κόσμο μια ανατριχίλα εδιάβηκε απ' όλα τα κορμιά και το κύριε ελέησον που εβγήκε απ' όλα τα χείλη , έβγαινε από τα βαθύτατα του είναι , από φοβισμένες καρδιές που τες εταπείνωσε εκείνην την στιγμή ο τρόμος της αδυναμίας τους. Μα ο γέροντας δεν είχε σα πάντα κατεβασμένο το βλέφαρο. Το σβυσμένο του βλέμμα εκοίταζε στο βάθος της εκκλησιάς , όπου ήταν οι γυναίκες , σα ναθελε να ανταμώσει τη ματιά της και να της συστήσει ότι της είχε παραγγείλει προχτές στην εξομολόγηση.

Δεν ημπορούσε της είχε ειπεί , να την κοινωνήσει.

Όχι , τέτοιαν αμαρτία δεν την χωρούσε ο νους του. Ας μην ερχότουν καλύτερα τη Λαμπρή στην εκκλησιά , ας εύρισκε μια πρόφαση , όποιαν ήθελε , ας έκανε την άρρωστη. Μα αν πάλι δεν ημπορούσε να κάμει αλλιώς κι αν έπρεπε να παρουσιαστεί για να κοινωνήσει , ας ερχόταν ανάμες στες άλλες γυναίκες , και αυτός σκήμα μόνο θάκανε πως της μεταδίνει τη σάρκα και το αίμα του Σωτήρος. Όχι ,

δεν θα την κοινωνούσε αυτήν την αμαρτία δεν τη χωρούσε ο νους του.

Και η λειτουργία ήταν τώρα προς το τέλος. Είχαν ειπεί το «πιστεύω» και το «πάτερ ημών», οι ψάλτες έψαλαν το κοινωνικό, κι ο τιμημένος γέροντας χρυσοφορεμένος επρόβαλε στη μεσινή θύρα καλώντας τους πιστούς να μεταλάβουν. Τα χέρια του έτρεμαν, σαν να ήταν πάρα βαρύ το ασημένιο ποτήρι. Της έριξε μια ματιά κι άρχισε να κοινωνάει τον κόσμο, που κατά το συνήθειο ήταν πολύς αυτή την ημέρα. Και εκοινωνούσαν πρώτοι οι γέροντες, που έστρεφαν πρώτα προς το λαό ζητώντας συχώρηση, και κατόπι οι επίλοιποι οι άντρες και τέλος οι γυναίκες. Και ανάμεσά τους ήταν και εκείνη. Κάθε τόσο ο παπάς την κοιτάζε. Μα έβλεπε κι όλας πως και ο γέροντας πατέρας όλο ανησυχούσε περισσότερο, βλέποντας να αφίνει να διαβαίνουν άλλες μπροστά της, τον είδε να παρατηρεί προσεχτικός την κόρη του και να ζυγώνει σιμά της. Κι αυτή ωχρή τότες με δειλό βήμα και σαν αλαλιασμένη, έβαζε το πόδι της στο πρώτο σκαλί. Ο πατέρας σιμά της την κοιτάζε. Και με αναγάλλιασή του είδε τον άγιο γέροντα να της βάζει ατάραχος τώρα, τη λαβίδα με την κοινωνιά στο στόμα, ενώ με την ψιλή του φωνή επρόφερνε τα τυπικά: «Εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον».